

KŘEST, BRÁNA K ZÁZRAČNÉ MOCI

Mk 16,15-20

*kázání při příležitosti křtu a Památky Večeře Páně
ze soboty 9. června 2012 – br. Radomír Jonczy*

I. Znamení těch, kteří uvěřili a přijali křest

Za malou chvíli se sestry a bratři staneme svědky zázraku. Slečna v bílém, sedící v první řadě, projde starobylým a přitom stále ještě funkčním obřadem tajuplného křtu ponořením. Na malou chvíli zmizí pod vodní hladinou, aby se vzápětí na to vynořila, obdařena novou zvláštní mocí: Dokáže vyhánět démony, mluvit novými jazyky, brát do svých rukou jedovaté hady a pít jedovaté nápoje, vkládat na nemocné ruce a uzdravovat je.

II. Symbolický význam mocných činů víry

Věříte tomu? Ve vašich očích vidím určité rozpaky. Může ještě člověk 21. století při svém vzdělání věřit na zázraky, anebo má Ježíšův výrok spíše jakýsi symbolický charakter?

Symbolická rovina Ježíšových slov, nad kterými se tady dnes zamýšlíme, je neoddiskutovatelná. Všimněte si, že náš text v podstatě nehovoří o zázracích, ale o znameních. Znovuzrození lidé nemusí tedy zásadně a vždycky dělat jen věci nadpřirozené, ale jsou povoláni k činění skutků, které jsou jednoznačným svědectvím o tom, že je v jejich životě působí svou mocí sám Bůh.

V souladu se symbolickým výkladem Ježíšova zaslíbení dokážou Ti, kteří uvěří a projdou křtem reagovat na novou dobu, ve které žijí a svým současníkům interpretovat evangelium novým jazykem, tak, aby jim rozuměli. Stanou se imunními vůči jedům své doby. Nenechají se jen tak něčím otrávit. Jed hříchu a zla nenechají proniknout do svého nitra. Ve světě ran a bolestí dokážou vnímat utrpení svých bližních a reagovat na něj. Dokážou přitom použít své znalosti z medicíny, nebo trpící podržet vlídným slovem, či mlčenlivým dotykem.

Přemýšleli jste někdy o tom, co je větší zázrak? Tajuplné žvatlání nesrozumitelnými jazyky nebo vlídné, laskavé a srozumitelné slovo? Schopnost žonglovat s jedovatými hady, nebo odolnost vůči zhoubnému a jedovatému vlivu hříchu a zla? Umění vymítat ďábly, či ochota vzepřít se těm, kteří ovládání démony zla škodí společnosti občanské i církevní? Zázračně uzdravování nebo dodržování zásad zdravého životního stylu inspirující druhé k prevenci vůči onemocněním? Schopnost zbavovat lidi utrpení nebo ochota brát jejich utrpení na sebe a pomáhat jim jej s odkazem na lepší budoucnost nést?

III. Doslovný význam mocných činů víry

Ježíšův výrok ze závěru Markova evangelia určitě tedy má svou symbolickou rovinu. Otázkou však zůstává, zda není vyprazdňován, když jej zbavujeme roviny doslovné. Víra v Boha přece nevylučuje zázraky. Jako bychom, znechucení zázrač-

nými divotvorci, kteří víru prováděním mocných činů proměnili v byznys a cirkus na kolečkách, přestali věřit tomu, že je náš Bůh Bohem všemohoucím, jako bychom přestali počítat s tím, že Pánu Ježíši Kristu byla dána veškerá moc na zemi i na nebi.

Asi to nikdy nebude o tom, že by se Boží moc mohla stát mocí naší. Bible nikde nehovoří o tom, že by pokřtění věřící dostali od Boha k dispozici schopnosti, kterými by mohl volně, dle svého vlastního úsudku a libovůle kdykoli a jakkoli disponovat. Nikdo z nás pokřtěných křesťanů není povolán k tomu, aby si mohl založit varieté a žonglovat s jedovatými hady, nikdo z nás nemá pravomoc k tomu, aby si otevřel ordinaci s logem „Zázraky do tří dnů“. Každý, kdo si podobné právo přisvojuje, balancuje na hraně porušení druhého přikázání desatera.

Zmíněné přikázání v podstatě není o tom, zda malovat či nemalovat Boha. Varuje před pokušením manipulace s Bohem. Tak jako si kdysi pohan vyrobil z kamene, dřeva, či jiného materiálu modlu a mohl s ní libovolně manipulovat, bývá monotheista ohrožován pokušením dotlačit Boha k naplnění vlastních představ různými prostředky, včetně i těch nejušlechtlejších, jako jsou „silná“ víra, či úpěnlivá modlitba.

Opatrnost vůči podobnému pokušení však nemusí znamenat, že se k Bohu přestaneme modlit a že mu přestaneme důvěřovat. Nezříkejme se proto předem žádné formy projevu Boží moci – ani té přirozené ani nadpřirozené.

Amen